

ERÄS KRISTUKSEN LAUSELMA.

Elian lähetykskirje n:o 3.

Matteuksen evankeliumin seitsemännessä luvussa luemme nuo tunnetut Kristuksen sanat: „rukoilkaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä se joka rukoilee, hän saa; ja se joka etsii, hän löytää; ja joka kolkuttaa, hänelle avataan.” Aivan samat sanat esiintyvät Luukaassakin, 11:ssä luvussa.

Mitähän Jeesus tällä rukoilemisella ja etsimisellä tarkoittaa? Jättääkö hän kunkin ihmisen ratkaistavaksi, mitä on rukoiltava ja mitä etsittävä, vai määritteleekö hän jollain tavalla sen asian itse? Jos tarkastamme evankeliumia, huomaamme, ettei Jeesus tässä suhteessa jätä meitä ilman johtoa ja johdatusta, vaan päin vastoin selvin sanoin ilmaisee, mitä se kaikkein tärkein on. Jota ihmisen ennen muita asioita tulee etsiä ja rukoilla. Heti seuraavista värsyistä kuuluu kolmas Lukaassa näin; „jos nyt te, jotka olette pahat, voitte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljon enemmän antaakaan teidän taivaallinen isänne pyhää henkeä niille, jotka sitä anovat?” Pyhää henkeä Jeesus siis kehottaa oppilaitaan etsimään. Matteuksen evankeliumissa kuuluvat nämä sanat vähän epämääräisemmin näin: „. . . kuinka paljon enemmän teidän isänne, joka on taivaissa, on antava hyviä niille, jotka häneltä anovat?” Ettei Matteuskaan tarkota mitä „hyvää” tahansa, näkyy edellisen luvun 33:sta värsystä, jossa hän ennen kaikkia käskää etsimään „Jumalan valtakuntaa”. Voi siis hyvällä syyllä otaksua, että nämä kolme asiaa, „pyhä henki”, „hyvä” ja ”Jumalan valtakunta”, ovat jossain likeisessä yhteydessä keskenään.

Mitähän Kristus tarkoittaa „pyhällä hengellä?” Hän antaa sille kaksi muutakin nimeä: „lohduttaja” ja „totuuden henki”, ja selvemmin hänen tarkotuksensa näkyy seuraavasta värsystä: „Mutta lohduttaja, se pyhä henki, jonka isä on lähettävä, hän opettaa teille

kaikki ja muistuttaa teille kaikki, mitä minä teille sanonut olen.”

Totuuden henkeä, joka kaikki opettaa, siis toisin sanoen viisautta, Kristus käskää meitä etsimään ja vakuuttaa meille, että me sen löydämme, että isä taivaissa antaa meille, mitä me pyydämme. Aivan samaan tapaan lausuu apostoli Jakob epistolassaan (1: 5): „Mutta jos joltakin teistä viisautta puuttuisi, hän anokoon sitä Jumalalta, joka jokaiselle antaa yksinkertaisesti eikä soimaa; ja se hänelle annetaan.”

Kristuksen sanat „etsikää, niin te löydätte” eivät niin muodoin ole ainoastaan korupuhetta, jota meidän tulisi ihailla ja — unohtaa. Ne ovat merkittäviä sanoja ja ovat tärkeänä avaimena sille, joka tahtoo syventyä uuden testamentin henkeen ja ylipäänsä oppia tietämään, mitä n. k. uskonto on.

Näillä sanoillaan todistaa Kristus, ettei totuus eli viisaus ole jokaisen saavutettavissa niillä ehdoilla tahansa eikä liioin poikkeuksetta tarjona kaikille valmiiksi laadittuna uskona. Näillä sanoillaan hän kohottaa uskonnon ulkonaisen ja jokapäiväisen yli ja tekee siitä jotakin suurta, korkeata ja salaperäistä tekee siitä Jumalan valtakunnan, jonka portti avataan ainoastaan sille, joka kolkuttaa. Totuuden löydämme ainoastaan, jos sitä etsimme. „Taivaitten valtakunta otetaan väkiryntäköllä” se on omilla ponnistuksilla. Näillä samoilla sanoilla Kristus myös osoittaa, missä suhteessa tosi viisaus oikeastaan on ihmiseen. Se ei ole oppi tai ajatusjärjestelmä, jota kouluutettu ymmärrys koska tahansa voi käsittää ja arvostella, vaan se kuuluu näkymättömään maailmaan. Jokaisen täytyy itse ponnistaa voimiaan ja rukoilemalla etsiä sitä omasta itsestään; silloin hän saa palkkseen oman henkisen valistuksen, oman lohduttavan tiedon „kaikesta”.

Samalla kun Kristus huomauttaa, ettei ihminen voi saavuttaa totuutta vaivatta ja ponnistuksitta, samalla hän lausuu elävänä vakaumuksenaan, että totuus on olemassa. Tosi viisaus on luonnon henkinen, näkymätön puoli, „Jumalan valtakunta”. Sen tähden se on ala, joka on tutkimukselle avoin, ja Kristus on sanoillaan tehnyt uskonnon henkiseksi tieteksi. Niinkuin tiedemies etsii luonnon lakia kokeilemalla ja tekemällä loogillia johtopäätöksiä, niin uskonnonkin oppilaan tulee etsiä totuutta tekemällä kokemuksia sisäisen eli henkisen elämän alalla, ajattelemalla ja

rukoilemalla. Erotus on siinä, että edellisen tutkimusalana on ulkonainen luonto, jota vastoin jälkimäisen tutkimusalana on se näkymätön maailma, johon sielu kuuluu. Yhtäläisyys on vielä suurempi.

Kun tietemies tuhannen onnistumattoman kokeen perästä keksii lakinsa, tapahtuu se äkkiä, aivan kuiri sattumalta; yksi ainoa onnistunut koe on äkkiä todistanut oikeaksi sen totuuden, jonka hänen neronsa aavisti; ja nyt hänen vain tarvitsee varmistua vakaumuksessaan. Sama on uskonnollisen totuuden etsijän laita. Hän etsii ja rukoilee ja kolkuttaa, kunnes on epätoivon partaalla; ainoa, mikä hänet taistelussa ylläpitää, on etäällä tuikkiva toivon tähti, joka ennustaa tulevaa valoa. Ja sitten äkkiä, ikäänkuin taikaiskusta, joutuu etsivä oppilas keskelle totuuden valoa. Ilmestys ylhäältä päin on äkkiä suonut hänelle hänen kaipaamansa tiedon „kaikesta”. Sekä tiedemies että oppilas ovat „löytäneet”. Eivät he tiedä millä tavalla, he vain tietävät, että ovat rukoilleet ja kolkuttaneet. Ja sitten yhdellä kertaa on heille kaikki annettu, on heille avattu totuuden valtakunnan portit.

Multa nämä merkilliset sanat ilmaisevat vieläkin enemmän. Niiden kautta Kristus todistaa, ettei hän ole uskonnollinen kiihkoilija, joka kaupittelee uskoaan kuin mitäkin tavaraa ja jonka ainoana silmämääränä on „kääntää” niin paljon ihmisiä kuin mahdollista, vaan että hän päinvastoin on syvämietteinen ajattelija ja mies, jolla on selvä tieteellinen näkökanta. Kristus ei puhu ainoastaan tunteille, hän ei ainoastaan herätä nukkuvaa omaatuntoa, hän vetoaa järkeenkin. „Minä olen tullut lausumaan totuutta, ja jos sinä vilpittömällä sydämellä sitä etsit, olet sinä huomaava, että minun puheeni on totuus.” Sillä tavalla puhuu mies, joka tietää. Ja se herättää luottamusta.

Tässä on mies, joka väittää, että hänen tehtävänsä on julistaa totuus, ja hän pyytää ihmisiä uskomaan sanoihinsa, luvaten heille pelastusta ja autuutta. Hän väittää, että ainoa tie autuuteen on hänen uskominen, uskominen, että mitä hän pu- nuin on totta. Alutta hän ei esiinny käskijänä, joka vaatii että hänen omaa persoonallisia tahtoaan on noudatettava; hän ei puhu itsestään. Hän on löytänyt totuuden ja hän kärsii siitä, että hänen veljensä vaeltavat pimeydessä ja tietämättömyydessä. Sen- tähden hän sydämensä syvyydestä heille huutaa „etsikää niin te

löydätte . . . Ja silloin ymmärrätte, etten minä puhu itsestäni, vaan totuudesta”.

Tämä todella herättää huomiotamme — sekä välinpitämättömän että ylleän ja epäilevän. Mies kärsii vihaa, vainoa ja) kaikenlaisia tuskia ja lopulta marttyyrikuoleman, sentähden että hän julistaa totuuden. Man todistaa elämällään ja hengel-lään, että totuus on olemassa. Välinpitämättömiä hän herättää, ylpeitä hän varottaa, epäileviä hän rohkaisee. Hän lohduttaa murheellisia, hän kutsuu luokseen toivottomin ja raskautetulta. „Tulkaa minun luokseni, te kaikki, minä tahdon teitä virvottaa. Autuaat olette, jotka nyt surette, ilonne on oleva suuri. Sillä katsokaa, on olemassa totuus tässä kärsimyksen, taistelun ja vääryyden maailmassa. Tämä totuus loistaa valona teissä itses-säänne, vaikka vaellatte sokeudessa ettekä sitä näe. Mutta minä olen sen valon löytänyt, kuunnelkaa minun sanojani.”

Ja ensimmäinen neuvo, jonka hän antaa niille, joilla „on korvat kuulla”, on: „etsikää — kaikesta sydämestänne, koko sielullanne”.

Eikö tämä kehotus herätä vireille sieluunne voimia? „Kään-tykää pois turhista pyrinnoistänne! Herätkää välinpitämättö-myytenne horrostilasta! Astukaa sille uudelle elämän tielle, joka teille viitotaan, ja etsikää totuutta! Sillä totuus on olemassa ja se on todellinen elämä.”

Näinä sanat ovat varottavia, mutta lupaavia. Me jäämme ihmettelemään niitä uusia näköaloja, jotka avautuvat silmiemme eteen. Koko elämämme saapi äkkiä ylmaallisen kirkkauden.

Me ihmiset etsimme kaikenmoista, mutta harvoin me etsimme totuutta. Useimpien mielestä koko elämän tarkoitus on siinä, että taistelemme aineellisesta olemassaolosta ja etsimme aineelli-sen elämän tarjoomia nautintoja . . . Kuinka toisenlainen on Kris-tuksen elämäkatsomus! Näin kuuluu hänen kantansa:

„Älkää siis murehtiko sanoen: mitä syömmе? tai: mitä juommе? tai: millä vaatetamme itsemme? Kaikkea tätähän pakanat havittelevat. Sillä taivaallinen isänne tietää, että tarvitsette tätä kaikkea. Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen van-hurskauttaan, niin tämä kaikki siinä sivussa annetaan teille.”

